

Kronieken maart 2015

Koorrepetitie op 06/03. Ilse stuurde een impressie voor de repetities van 27/02 en 06/03:

'In de aanloop van de Goede Week, en omdat er op 13 en 14 maart Clemensdagen waren in Bonn, was het heel handig dat we 2 vrijdagen na elkaar een repetitie konden houden. Tijdens deze samenkomsten met iedereen die graag al zingend door het leven gaat, hebben we zo goed als het hele Paasrepertorium er door gehaald. De focus lag nog steeds op de rode draad in de vastenvieringen, 'Wie zijn leven niet wil geven' (lied 184), en 'Jesus bleibet meine Freude' (lied 97). Daarnaast hebben we ook de 'Effata-klassiekers' doorgenomen: 'Als op de dag van de oogst' (lied 143G), 'Lied van de mens' (lied 3), 'Ten dage dat hij maakte' (ook lied 3), ... Het doet telkens weer deugd om deze liederen uit volle borst te kunnen zingen. Ook Filip heeft opnieuw zijn virtuositeit kunnen bewijzen, wat op een spontaan applaus van het koor onthaald werd. Het wordt ongetwijfeld een Zalig Paasfeest'. (Bedankt Ilse!)

07/03 Effataviering. Gevi en omhaling voor de Zuidactie: 'Allons-y pour Ki-Ki' Op deze 3de zondag van de vasten verwelkomt Chris de gemeenschap met een verwijzing naar een verblijf in het vormingscentrum van Damiaanactie met jongeren.

De viering wordt voorgegaan door pater Gaston en Henk. Bij de voorbereiding van dit evangelie dacht Henk aan de film 'Jezus Christ Superstar', want Jezus maakt tumult in de tempel. Wanneer speelt zich dat af? Het is juist de voorbereiding van het Joods Paasfeest! Waar? In de tempel, maar dat is een zeer complex gebouw, met meerdere voorhoven, één toegankelijk voor iedereen, één voor de vrouwen, één voor de mannen, één voor de priesters en dan het centrale deel van de tempel: de weg naar God was niet gemakkelijk! Jezus zag het geloop en de drukte, de verkoop van dieren, het wisselen van geld want er mocht niet betaald worden in gewoon gangbare (Romeinse) munt maar in Joods geld! Als Jezus zich boos maakt, is dat geen toeval! Hij verwachtte er te kunnen bidden, hij verwachtte geen drukte van jewelste, maar er is geen tijd voor gebed, er is alleen platte commerce!

Later zijn er nog mensen die zich boos maken: kijk naar Maarten Luther, over de aflaten en de bijbel die zo ver van de mensen is. Of paus Franciscus, die de curie 'ziekten' verwijt, onder meer: opscheppen over wat ze doen! Daar staat het gedrag van Jezus in de tempel tegenover, hij vraagt om een ontmoeting met een liefdevolle God! Hier, niet in offers, in Jezus zelf ...

Wat Jezus zegt over 'de tempel afbreken en in drie dagen weer opbouwen' is symbolisch en verwijst naar 'verrijzenis'. Is Jezus herrezen? Wij die hier samenkomen, zijn de getuigenis van zijn verrijzenis! Wij zijn dicht bij God, wat belet er ons nog dichter te komen? Welke ballast ligt er op ons tempelplein? Groeien moeten we, en meer investeren in het welzijn van de mensen rondom ons! Bijvoorbeeld door het project van de Broeders te steunen ...

Wij hebben gebeden voor vrede voor iedereen die het nodig heeft, voor politici, voor ontvoerde schoolmeisjes, om de juiste woorden te vinden, voor mensen die sterven van de honger.

Er is weer een symbool bijgekomen: de steranijs als teken van onze verbondenheid met Jezus en van onze solidariteit met anderen, in dit Huis van God, waar echte vreugde, aanstekelijk als een vuur, toch te vaak ontbreekt En toch is de goedheid van de heer Jezus overvloedig dagelijks krijgen wij tekens van zijn liefde!

Er is koffie, brood en chocolademelk, gelegenheid tot praten én een eerste omhaling voor de Zuidactie.

13/03 en 14/03: **Clemensdag in Bonn.** Ik kan niet mee, maar ik krijg wel een impressie van het gebeuren van Annette en Ignace. 'Met 18 Effatamensen rijden we naar Bonn waar in het Collegium Josephinum (Cojobo) de Clemensdag doorgaat. Thema van de dag: Het vuur van het geloof verder geven.

Hein Pieper maakt een scherpe analyse van onze samenleving waarin alles geïnstitutionaliseerd wordt; we zijn niet meer zelf verantwoordelijk, we schuiven alles door naar bevoegde instanties. Voor ons, gelovigen, ligt hier de uitdaging: we moeten de dialoog durven aangaan met de wereld rondom ons, niet vanuit een superioriteitsgevoel maar in verbondenheid, niet vanuit de strikte leer maar vanuit de beleving in gemeenschap het vuur van ons geloof doorgeven. Hierover wordt nagepraat in een gespreksronde.

Het panel- en zaalgesprek in de namiddag verloopt echter nogal kleurloos.

Ten slotte een lange eucharistieviering (bijna 2 uur) met de eeuwige professie van frater Marco Limberger, een homilie (overweging!) van pater Johannes Römelt en een mooie getuigenis van Bernadette namens de geassocieerden.' (Bedankt Annette en Ignace!)

Die getuigenis van Bernadette intrigeert mij: hier is een uittreksel:

'Wat betekent geassocieerd zijn in mijn leven? Het voorbije jaar, het jaar als geassocieerde, zie ik als een mijlpaal in mijn leven. Toch wil ik het opdelen in twee delen. Vóór en na 20 november, voor en na de dood van Guido. Voor 20 november een periode van groeien in de grote familie van de redemptoristen. Jullie werden voor mij echt familie. Iedere zaterdag gaf ik een knipoog naar Sint-Alfonsus (zijn beeld staat heel mooi in onze kapel in Gent) en vroeg ik hem mij te inspireren. Mij te helpen mijn werk goed te doen. Ik werd meer dan voorheen aangezet er te zijn voor wie mij nodig heeft, op school, thuis, in Effata. Een luisterend oor en een schouderklopje. Steeds vanuit het vertrouwen: "God, van U is de toekomst, kome wat komt." Mijn meditatie, in de stilte, helpt me daarbij. En toen was er 20 november. Een donderslag bij heldere hemel. Eerst de verdoving, het ongeloof maar al heel snel ook de realiteit met een blik op de toekomst. Door dit alles als geassocieerde mee te maken was de boodschap voor mij zeer duidelijk: ik voelde me geroepen om de droom van Guido in Gent verder te zetten. Voor mij niet zomaar omdat het moest maar de stem van God die me aansprak en zei: daar ligt nu uw taak. Ondanks al het werk dat erbij kwam, gaf dit me enorm veel energie om ook mijn dagelijkse taak vanuit een nieuwe geest verder te zetten. Guido is er niet meer in levende lijve maar ik voel zijn geest altijd heel dichtbij. Zijn stem en zijn wijze redemptoristische woorden missen we. Maar hij was het die mij heeft aangezet om te kiezen en me aan te sluiten als geassocieerde. Mijn dagelijkse meditatie leg ik in zijn handen. Als geassocieerde wil ik er zijn om dit werk van de redemptoristen verder te zetten. Hoe meer hoe liever. Zij kunnen mij niets teveel vragen. Dank u wel vrienden dat jullie mij dit vertrouwen geven. (Bedankt Bernadette!)

Ik heb ook getracht de **overweging van pater Johannes Römelt** samen te vatten: 'Aan het einde van het evangelie hebben we een belofte gehoord: een bijzondere toezegging: "*Het koninkrijk van God is nabij!*" Met deze woorden stuurt Jezus zijn discipelen op weg: dat moeten ze de mensen vertellen! Met anekdote over de wereldberoemde vioolvirtuoos Yitzhak Perlman maakt hij het wat duidelijker. Perlman strompelt rond op twee krukken, kan zijn viool en zijn strijkstok niet eens zelf dragen als gevolg van polio, maar hij speelt prachtig viool. Hij is door zijn beperkingen en zijn moeilijkheden niet bitter geworden, hij is een creatieve persoonlijkheid. Hij wil dat zijn leven lukt, hij vergroot ons vertrouwen, hij versterkt de hoop en het vertrouwen als wij zeggen: "*Het koninkrijk van God is nabij!*"

Ook de regel van de congregatie der redemptoristen, de constituties, meer bepaald de constituties 23 en 24, gaan over de vraag hoe je de aanwezigheid van Christus en zijn missie van heil in de wereld voortzet, door op hem te gelijken, door Gods aanwezigheid in de wereld te zoeken en ons te oefenen in het verschil tussen werkelijkheid en illusie. Het gaat dus over het wonder van de liefde, het wonder van de ontmoeting, niet van de cijfers, wel van het medeleven, van solidariteit, van hulp. Hij eindigt met een wens aan Marco en de geassocieerden: de weg die ze gekozen hebben is niet gemakkelijk, maar hij leidt tot groei! (Bedankt Ignace!)

16/03 komt een groepje samen om te praten en na te denken over **liturgie** in Effata. Odette stuurt een korte samenvatting: 'Op de samenkomst van liturgie hebben we een aantal afspraken gemaakt rond voorbereiding van de woorddienst en de tafeldienst. Om iedereen de kans te geven om mee te denken en mee voor te bereiden gaan we in de volgende bijeenkomst op 21 april een aantal Bijbelteksten lezen. Wie het ziet zitten vult in, wie zegt: deze tekst daar kan ik iets over zeggen rond beleving of inzicht dan schreef je dit maar op.

Samen bekijken we dan de reacties, dit met de bedoeling hoe lezen we de bijbel! we bekijken ook de opbouw van de huidige viering: wat was de bedoeling van Guido rond de volgorde in de vieringen!' (Bedankt Odette!)

21/03: De meditatiegroep komt bijeen: Meditatief 198 helpt op weg: '(...) En tussendoor zijn we op terreinbezoek geweest naar Congo. Waar je ook kijkt zie je kansen, problemen en noden. Om eerlijk te zijn heb ik in die zeven dagen geen tijd gehad om expliciet te mediteren. Omdat het in Congo vroeg donker is ga je er ook vroeg slapen. Inslapen is echter een ander verhaal. De stad

Kinshasa met haar 11 miljoen inwoners zit wel gevangen in de nacht maar heel de nacht door gonst het van leven. Dit keer heb ik een afspraak gemaakt met mezelf. Als ik ga slapen geniet ik van de relatieve rust en maak ik deze waaktijd tot meditatietijd. Ik dacht aan de trappisten die ook in het hart van de nacht opstaan om psalmen te zingen. Daarom een warme uitnodiging om met je gebedswoord of mantra de stilte op te zoeken. Dagelijks en de duurtijd bepaal je zelf naar je eigen draagkracht. (...) (Walter VW)

Op het gewone uur is **het Effataviering en verzoeningsviering**. Frans C stuurde mij een impressie door: 'Vijfde weekend van de vasten. Eerste dag van de lente. Chris verwelkomt de gemeenschap. Ignace en pater Gaston gaan voor.

Ignace herinnert ons eraan dat het (al) het vijfde weekend van de vasten is. Hij nodigt ons uit om ons leven te kruiden met laurier, waarvan we een blaadje meekregen op Aswoensdag, het christelijk symbool voor geloof en verlossing.

We lezen uit Johannes. Jezus vertelt over de graankorrel die moet sterven om vrucht voort te brengen. Hij bereidt zijn leerlingen voor op wat er met Pasen zal gebeuren: zijn gevangenneming, zijn lijden, zijn dood én verrijzenis. Hij richt zich niet alleen tot de joden, waaronder zijn leerlingen, maar ook tot alle mensen, de "Grieken" in het verhaal, dus ook tot ieder van ons. Kunnen, willen wij Jezus voorbeeld volgen? Ook wij moeten sterven aan onszelf om op een nieuwe manier te leven, opdat wij volop de vrucht van de Liefde kunnen dragen, ontvangen én geven. Dan beleven we volop Verlossing!

Er is ook het verzoeningsmoment. Pater Gaston leidt het in met een gebed dat ons op weg zet. Mij trof daarin vooral: '... we horen zoveel niet (willen zoveel niet horen), we zien zoveel niet (we willen zoveel niet zien) van wat fout gaat, van wat anderen nodig hebben ... Heer, laat ons horen, Heer, laat ons zien ...' Daarna schuiven we in twee rijen aan voor een persoonlijk moment en een zegen bij pater Gaston of bij deken Dirk. Het geeft de verzoeningsviering iets speciaals, een ingetogenheid die stuwt om een nieuwe start te nemen.' (Bedankt Frans!)

En Ignace stuurt mij zijn tekst door (hierdoor krijg je als lezer de indruk dat er tweemaal hetzelfde gezegd wordt: het één is de impressie van Frans, het ander is de tekst van Ignace!): 'Vandaag, het vijfde weekend van de vasten, willen wij ons leven kruiden met de laurier; vanuit de Christelijke symboliek betekent de laurier geloof en verlossing.

Wij gaan luisteren naar een stukje evangelie van Johannes, waarin de graankorrel een krachtig symbool is voor Jezus' boodschap. Zijn evangelie heeft Johannes vooral geschreven opdat wij zouden geloven dat Jezus de Christus is, zoon van God, en dat wij door te geloven, leven mogen bezitten in zijn naam. Wat wij gaan beluisteren speelt zich af in Jeruzalem, na de intrede van Palmzondag, en voor het begin van de Paasweek. Johannes ziet dit als het einde van Jezus zijn openbaar leven, maar met een duidelijke verwijzing naar het feit dat Jezus hier niet alleen spreekt voor de Joden, maar ook voor niet-Joden, die sterk aangesproken waren door Jezus' boodschap, en mogelijk ook de blijde intocht van Jezus in Jeruzalem hadden meegemaakt.

In dit evangelie (Johannes 12, 20-33) wil Jezus zijn leerlingen deelgenoot maken met wat voor hem echt leven is, hen inleiden ook in de komende tijd van zijn lijden, kruisdood en opstanding. Jezus gebruikt hierbij het beeld van de graankorrel. De graankorrel als beeld voor ons leven, is dat nog iets voor ons, mensen van nu?

Het zal bij ieder van ons wel een eigen verhaal zijn, maar onze zoektocht in dit leven heeft wellicht toch vergelijkbare kantelmomenten. Momenten waarop wij op zoek gaan naar de kern van ons menszijn, in de diepte van ons hart en onze geest, in de binnenkamer van onze ziel. Wie zijn wij en wat is de zin van ons leven? Om dat te doen moeten wij een hoop ballast van ons afschudden, veel loslaten van wat ons aan de buitenkant bezighoudt of weghoudt van wat echt belangrijk is. Je zou kunnen zeggen, wij moeten de graankorrel van ons leven ontdoen van zijn omhulsel, en toevertrouwen aan een voedingsbodem, waar stil en wonderlijk, onmerkbaar bijna, zich een wonder voltrekt. Willen wij dat liefdesaanbod van God in ons leven laten ingrijpen? Jezus heeft ons getoond en voorgedaan hoe de graankorrel van zijn leven vruchtbaar is geworden voor ontelbare mensen.

Jezus zegt ons vandaag: "Waar ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn".

In een van onze tafelgebeden zingen wij over Jezus als iemand, "die ons aankijkt van dichtbij, als een vriend, als onze levende geliefde, als de mans die naast je is..." Die nieuwe manier van leven, met Jezus als vriend en broeder, en geborgen in de eindeloze liefde van onze God, dat is toch ons geloof, over de eindigheid van ons leven heen.

Daarvoor komen wij toch altijd opnieuw hier samen!

Toen ik (Ignace) nog 's morgens naar de fabriek in Terneuzen reed, had ik onderweg meestal de tijd om mij geestelijk voor te bereiden op de komend werkdag. Het waren drukke tijden met vaak moeilijke beslissingen of hangend problemen die ons te wachten stonden.

Wat mij voor altijd zal bijblijven, zijn de mooie momenten waarop ik in staat was mij helemaal leeg te maken van binnen, en de dag toe te vertrouwen aan Jezus en God, als mijn leidsman en bron van positieve energie.

Laten wij ons altijd opnieuw inspireren door het voorbeeld van Jezus' leven, en vandaag krijgen wij opnieuw de kans ons in het verzoeningsmoment te laten raken door de helende kracht van onze God.' (Bedankt Ignace!)

Op **27/03 is het generale repetitie van het koor** voor de paasweek. Ilse neemt in sneltreintempo al de liederen voor de volgende periode door met hulp van het orkest!

28/03: 6de zondag van de vasten, ware het niet dat het ook Palmzondag is, een gewone zondag door het jaar. Maar er hangt hier een speciale sfeer rond pater Gaston en de vele helpers op die Palmzondag, die voorbereid werd in de voorbije weken met gebed, stilte, soberheid, verbondenheid en solidariteit: een dag waarop we speciaal welkom zijn ...

Eerst is er de dienst van de palm, op deze palmzondag, een dag rond een man, Jezus genoemd of 'God redt', in de ogen van de mensen een profeet in woord en daad. Vandaag beluisteren wij zijn verhaal, maar eerst wijdt pater Gaston de groene palm, die helemaal niets kost, die we kregen. Hoop in onze handen? Iets heel kleins? Maar iets dat ons helpt door onze Goede Vrijdag doorheen te komen. Iets dat al van Pasen is ...

Dan staan we recht voor een lezing uit het evangelie van Marcus (Marcus 11, 1-10), over de keuze van een ezelsveulen, waarop Jezus de stad Jeruzalem zal binnenrijden, over mantels, groene takken en tussen mensen die hem bejubelden: "*Hosanna, gezegend de Komende in de naam des Heren ...*" Ondertussen is de Christus-icoon naar voor gebracht en op het altaar gezet ter verering, door naar voor te komen en onder meer een witte of een rode pluim in een vaas neer te leggen.

Het berkenhouten kruis wordt aangebracht, het wordt versierd met een rood lint. Wij luisteren naar een gedeelte van het lijdensverhaal dat twee lectoren helder en klaar lezen, met hier en daar plaats voor meditatie: "*De geest is gewillig, het vlees is zwak!*" vele malen herhaald, als om te zeggen hoe waar dat is! of voor een strofe van lied 75: "*Gelijk een rechteloze ...*" Dan komt de eindeloos herhaalde bede: "*Laten wij bidden om staande te blijven!*" tot de kruisdood van Jezus, die wij eerbiedig knielend herdenken.

Na deze lange lezing hangt de voorganger, pater Gaston, zijn palmtak aan het berkenhouten kruis, wordt de tafel gedekt, is er een tweede omhaling voor het project 'Allons-y pour Ki-ki' en zingen wij allen samen het lied 104, het tafelgebed 'Gij die weet...' (zonder solist, zonder voorganger, Guido is er niet meer! Waarom ween ik?) Wij bidden samen, geven elkaar vrede, breken brood en zingen lied 28 'Gij die de stomgeslagen mond verstaat ...'. Waarom is de zin: '*dat niet de duisternis ons overmeestert*' er voor sommigen teveel aan?

Wij eindigen waar we begonnen zijn: Hij was maar de man op een ezel, eenvoudig en zonder aanzien, de koning der armen ... de zachtste van alle mensen: 'Keer u om naar ons toe, keer ons toe naar elkaar.' Dit liturgisch feest eindigt maar op Pasen!

Pasen is op komst, hopelijk is dat voor ons het einde van een lange lijdensweg voor Lou, geopereerd aan de heup, dan luxatie, dan blaasontsteking, dan inspuiting tegen fantoompijn met morfine, dan, je zou voor minder, de gevolgen van depressie. Het weer blijft 'herfstachtig', niks maartse buien! Heer sur Meuse, here we come!

Wouter, woensdag 1 april 2015.